

læst, kunde man ikke forvente, at han endnu var saa vaagen, at han var helt klar over, hvad der stod i den. Det var derfor et saare uheldigt fremsat Forsvar, thi enhver ved jo, at den Erklæring, som var affattet, var et nøje Led i hele den Rekonstruktion, som foregik, og at Ministeren jo ganske klart har fremlagt hele sit Syn paa, hvad denne Rekonstruktion nødvendiggjorde.

Den ærede Ordfører gjorde nogle Bemærkninger om, at den sproglige Redaktion maaske ikke var saa heldig — som om det var det, der var Spørgsmaalet! Jeg tør sige, at den sproglige Redaktion af denne Erklæring er ganske upaaklagelig; Erklæringen er redigeret af Folk, som nøje vidste, hvad de vilde sige, og som nøje vidste, at de ikke vilde sige en Smule mere end det, de sagde. Den sproglige Redaktion er i enhver Henseende mønsterværdig. Men den ærede Ordfører kom ogsaa ind paa Kernen i Forholdet, idet han udtrykkelig sagde, at Statsministeren ikke havde protesteret mod denne Erklæring, fordi en Protest imod den vilde betyde, at Ordningen ikke kunde gennemføres. Ja, det er ganske rigtigt, men derfor skulde den ærede Ordfører heller ikke have betegnet Statsministerens Forhold til Erklæringen som Unladelens af at afgive en Protest. Han skulde have fremstillet det, som det er, og som Ministeren selv udtrykkelig har erkendt, hvad han ogsaa maatte erkende, at han har været medvirkende ved Udstedelsen af Erklæringen og maa dele Ansvaret for Udstedelsen af den. Hemmeligholdelsen af, at der forefandtes en Opgørelse fra Bankinspektøren, som afveg fra den, der blev publiceret, og 9. Juli-Erklæringen var for selve Ordningens Gennemførelse nødvendig, derfor skreves Erklæringen, som den blev skrevet. Jeg beder blot Medlemmerne tænke sig, hvorledes man vilde være i Stand til at sige eller blot i fjerneste Maade at antyde overfor Offentligheden det Forhold, som Statsministeren ikke turde meddele sine Kolleger i Ministeriet. Dette Forhold var Ordningens Grundfejl, det viser, at Ordningen af 9. Juli blev gennemført af Mænd, som ikke havde deres Dømmekraft i Behold hverken i Dagtimerne eller i den sene Nattetime. Den hvilede paa den Forudsætning, at Erklæringen vilde blive troet, ikke blot af de fleste, men af alle; den hvilede paa den Forudsætning, at hvad der var sket i Landmandsbanken, kunde skjules, men at denne Forudsætning var umulig, maatte Mænd, der havde

haft deres Dømmekraft i Behold, kunne have sagt sig selv, thi at denne Under-søgelse var foretaget, og at den havde sluttet i en Erklæring, vidste hele Landmandsbanken, og Erklæringens Indhold kendtes jo af overordentlig mange. Statsministeren har sagt, at han havde paataget sig en Forpligtelse til at hemmeligholde, hvad der laa bag Erklæringen, og at han i Henhold til denne Forpligtelse ikke havde meddelt det til sine Kolleger. Den samme Forpligtelse maatte Nationalbankens tilstedeværende Direktører have paataget sig, men de har selvfølgelig ikke forstaaet denne Forpligtelse saaledes som Statsministeren, de har selvfølgelig meddelt det til de to andre Nationalbankdirektører, saa snart disse vendte tilbage fra Rejse, alle Nationalbankdirektører har selvfølgelig kendt Forholdet, og i Nationalbankens Ledelse maatte selvfølgelig ogsaa alle kræve at kende, hvad der var sket, det er kun i Landets Regering, man etablerer Forhold, hvor ikke alle Medlemmer kender, hvad der er sket, men jeg vil tilføje, at det er kun, naar Venstre er ved Magten, at saadanne Tilstande etableres. Foruden af samtlige Direktører i Nationalbanken og af Bankinspektøren kendtes Redegørelsen af Embedsmænd i Bankinspektoratet, ogsaa af underordnede Bankembedsmænd, den kendtes af Embedsmænd i Handelsministeriet, ja, jeg beder den højtærede Minister oplyse, om det er en eller flere Skrivdamer, som tillige har kendt denne Redegørelse, der er maskinskrevet af de i Bankinspektoratet ansatte Maskinskrivedamer. Nu tænke man sig den Tilstand, at hvad der kan betros samtlige Nationalbankdirektører, Embedsmænd i Handelsministeriet, Embedsmænd i Bankinspektoratet, ja, ogsaa Maskinskrivedamer, kan ikke betros til Landets øvrige Ministre eller til den kgl. Bankkommissær, Justitsministeren. Vedrørende dette sidste Forhold er der hidtil kun afgivet Udtalelser af Statsministeren og Handelsministeren, dels i et Udvalg, dels her i Tinget, gaaende ud paa, at de intet havde sagt til Justitsministeren, men Justitsministeren har ikke selv udtalt, at han intet har vidst. Jeg gaar ud fra, at han har vidst, hvad der er foregaaet, thi har han ikke vidst det, saa har han ikke ret forstaaet sin Stilling overfor Nationalbanken. Han kan ikke være vendt tilbage fra sin Rejse den Dag, da Rekonstruktionen fandt Sted, uden at have spurgt saavel Regeringens Medlemmer som Nationalbankdirektørerne om, hvad der var foregaaet, og da jeg gaar ud fra, at et